

[Christmas Møller.]

uden videre kan udvide Omraadet, som han vil. Vi for vort Vedkommende vil gaa bestemt imod dette. Vi ønsker, at det fortsat skal være den lovgivende Magt, som har Bestemmelsen i saadanne Sager, og jeg kan ikke se rettere, end at det er et uheldigt Princip, den højtærede Minister her fører ind i Lovgivningen.

Jeg kan altsaa i et og alt paa mit Partis Vegne henholde mig til den Stilling, Partiet har indtaget i Landstinget, og til de Udtalelser, det har fremsat dér. Jeg haaber, den højtærede Socialminister og Regeringspartierne vil stille Forslag om Nedsættelse af Udvalg, saaledes at vi ogsaa kan drøfte Sagen her i Folketinget og faa i hvert Fald nogle af disse Forhold ændret — jeg tænker her navnlig paa Tilføjelsen i § 1, sidste Stykke. Vi maa saa vente og se, om Regeringspartierne ikke vil være forstandigere her i Folketinget og parate til Ændringer. Er de det ikke, er det jo klart, hvorledes Afstemningen vil falde ved tredie Behandling.

Nøhr: Ogsaa jeg vil kunne nøjes med nogle faa Bemærkninger, idet jeg henviser til de Udtalelser, den Betænkning og de oplysende Bilag, som foreligger fra Lovforslagets Behandling i Landstinget. Lovforslagets Hovedindhold bestaar jo i at inddrage under Ulykkesforsikringsloven visse Erhvervs sygdomme, der skyldes forskellige kemiske Stoffers varigt skadelige Indvirkning paa Arbejdernes Helbred. En Udvidelse af denne Karakter er anbefalet saavel af Direktoratet for Ulykkesforsikringen som af Flertallet i Ulykkesforsikringsraadet. Der er for os at se intet mærkeligt i, at en saadan Udvidelse er blevet paakrævet. Udviklingen i den moderne Industriproduktion medfører jo Anvendelse af Midler, Stoffer og Metoder, hvis skadelige Paavirkning af den menneskelige Organisme først efterhaanden kan blive fuldt klarlagt. Naar de nødvendige Undersøgelser af de indhøstede Erfaringer har fundet Sted, er det rimeligt, at de Arbejdere, hvis Helbred udsættes for den paagældende Skade, faar Ligestilling efter Ulykkesforsikringsloven med andre Arbejdsinvalid. Vi har derfor intet at indvende imod, at en eventuel videre Udvidelse paa dette Felt kan finde Sted ved kongelig Anordning.

Udgiftsspørgsmaalet kan ikke være afgørende, naar man i øvrigt maa anerkende Rimeligheden og Retfærdigheden i de foreslaaede Ændringer. Ogsaa Delingen af det nuværende Ulykkesforsikringsforbund for Søfart og Fiskeri i 2 Forsikringsforbund

kan vi tiltræde som en praktisk heldig Ordning. Jeg skal derfor paa min Gruppes Vegne tilsige en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget med eller uden Udvalg.

Socialministeren (*Ludvig Christensen*):

Jeg vil gerne takke for den Modtagelse, Lovforslaget har faaet i dette høje Ting. Selv om de 2 Oppositionspartier gennem deres Ordførere har indtaget samme Standpunkt som de paagældende Partier i Landstinget, vedrører deres Modstand jo ikke de væsentligste af Ændringerne. Jeg synes derfor, jeg har Lov til ogsaa at takke Oppositionspartiernes Ordførere for Modtagelsen af Lovforslaget som Helhed.

Det at kunne udvide Omraadet ved kongelig Anordning er jo først og fremmest et praktisk Spørgsmaal. Den Hast, hvormed mange af vore Industrier udvikler sig, Inddragningen af helt nye Stoffer og nye Metoder medfører, at de paagældende Arbejdsgivere ikke altid paa Forhaand kan være sikre paa, hvilke Sygdomme dette kan medføre. Derfor vil det efter min Opfattelse være heldigt, at Ministeren ved kongelig Anordning bliver sat i Stand til at udvide Omraadet for denne Lovgivning. Det er jo ikke Meningen, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, at Ministeren uden videre skal være i Stand til at udvide Lovens Omraade. Nej, i hvert eneste Tilfælde af Invaliditet, der kommer til Behandling i Ulykkesforsikringsraadet, skal det ved lægelig Undersøgelse aldeles nøjagtigt kunne fastslaaes, at det paagældende Tilfælde virkelig ogsaa skyldes den Proces, som den paagældende har arbejdet under. Hensigten er naturligvis, at kun paa de Omraader, hvor der gennem Undersøgelse virkelig er skabt Sikkerhed for, at man staar over for nye Processer, der kan medføre Invaliditet — kun i saadanne Tilfælde vil man ved kongelig Anordning inddrage de paagældende Sygdomsaarsager og Arbejdsprocesser under Lovens Omraade.

Det kan jo være meget godt at henvise til, at det egentlig kun er et Fordelings-spørgsmaal, men for den, der skal have Understøttelsen, er det nu ikke lige meget, om han faar den som Erhvervsinvalid, som en Understøttelse ifølge Ulykkesforsikringsloven, eller han skal gaa til Socialkontoret Resten af sit Liv og hente Hjælpen som Kommunehjælp. Det kan ikke være ham ligegyldigt; i alt Fald har jeg den Opfattelse, at paa de Omraader, hvor vi virkelig er i Stand til at konstatere, om der ligger en Aarsag i Produktionsprocesserne, maa vi